ΕΝΑΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ !...

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕ ΛΙΡΕΣ !...

Μιὰ ἀπίστευτη φήμη. Ὁ ἄνθρωπος πού...παραλιρεῦσε! Ὁ Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος Κέρβιθ. Πῶς κατέπληξε τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ ζωή του στὴν Κηφισσιά. Ὁμηρικὲς μάχες γύρω ἀπ' τὶς λίρες. Τὸ τσέκ τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης. Λίρες καὶ μπύρες. Σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα τοῦ Κέρβιθ, κτλ.

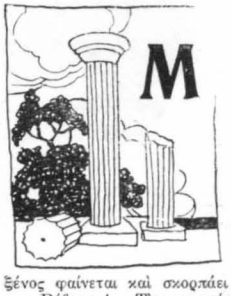

ΙΑ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1900, μιὰ φήμη συνετάραξε τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος, μιὰ φήμη ἀπίστευτη, τὴν ὁποία ὅμως ἐβεβαίωναν πολλοὶ καὶ μὲ ὅρκο μάλιστα.

—Κάποιος γείτονάς μου βρῆκε στὸ δρόμο μιὰ λίρα !... ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Ναί... Καὶ μιὰ γρηοῦλα, ποὺ κάθεται στὸ σπίτι μου, βρῆκε κι' αὐτὴ μιὰ λίρα ! ἔλεγε ὁ ἄλλος.

—Μὰ πιστεύετε ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει λίρες ; ρωτοῦσε πειραχτικὰ κάποιος ἔξυπνος.

—Τίποτε ἀπὸ αὐτά ! ἐπενέβαινε τέλος κι' ἔλεγε μὲ μυστηριῶδες ὕφος ὁ καλῶς πληροφορημένος. Τρελλάθηκε κάποιος ξένος φαίνεται καὶ σκορπάει τὶς λίρες του...

—Βέβαια !... Τὶς σκορπάει σὰν βότσαλα !... φώναξε χαχανίζοντας ὁ ἄπιστος Θωμᾶς τῆς παρέας.

—Μὰ τὸ Θεό, σοῦ λέω !... ἀπαντοῦσε μὲ θυμὸ ὁ καλοπληροφορημένος. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου....

—Καὶ θὰ πῆς πὼς σοῦδωσε καὶ σένα, ἔ ;....

—Στὰ παιδιά μου, ναί !... Μοῦχωσε στὴ χούφτα μου, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήση, τρία εἰκοσιπεντάρικα καὶ μιὰ λίρα ὁλόχρυση, Ἐγγλέζικη ! Μόνο πού, πρὶν τὸν χάσω, μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἄρπαξε τὸ μπαστοῦνι μου !...

—Φαίνεται πὼς ὀνειρεύτηκες... Δὲν τὸ κόβεις ;

Κι' ἡ συζήτησι ἄναβε. Μαζευόντουσαν ὅλοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι τοῦ καφενείου κι' ἔλεγαν κι' ἄκουγαν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ πέταγε στὸ δρόμο τὶς λίρες καὶ τὰ **κατοστάρικα.**

* * *

Σὲ λίγες μέρες — τις πρῶτες μέρες τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1900 — τὶς φῆμες καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου τὰ ἐπιβεβαίωναν καὶ ἡ ἐφημερίδες. Ἐπίσημα πράγματα ! Ἐξακριβωμένες εἰδήσεις...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ «παραλίρουσε» — καλαμπούρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — δὲν ἦταν πλάσμα φανταστικό, ἀλλὰ εἶχε σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ πρὸ παντὸς χέρι, χέρι ἀνοιχτό ! Νέος, μικρότερος ἀπὸ τριάντα χρόνων, ἀνάστημα μέτριο, γεμάτος, ξανθός, μὲ μικρὸ μουστάκι. Φοροῦσε ἄσπρο ναυτικὸ κασκέτο, μαῦρο σακκάκι, ἄσπρο παντελόνι κι' ἄσπρα παπούτσια. Ἔτσι τὸν περιέγραφαν οἱ συντάκτες ποὺ τὸν εἶδαν κι' ἔτσι τὸν ἔδειχνε τὸ σκίτσο, ποὺ τοῦ ἔκανε κάποιος καλλιτέχνης.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομαζόταν Κόρβιθ κι' ἦταν — τί ἄλλο μποροῦσε νάταν ; — Ἀμερικανός. Ὁ Πειραιεὺς εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ τὸν φιλοξενήση — γιὰ λίγες μέρες μόνο — ἕνα χρόνο πρὶν τὸν γνωρίσει ἡ Ἀθήνα. Στὸν Πειραιᾶ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, μὲ μιὰ κομψότατη ἰδιόκτητο θαλαμηγό, ποὺ τὴν πούλησε λίγες μέρες μετὰ τὴν ἄφιξί του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸν Πειραιᾶ, ὅποιον φτωχὸ συναντοῦσε στὸ δρόμο — ἀρκεῖ νὰ μὴ τοῦ φαινόταν ὕποπτος τύπος — τὸν φώναζε καὶ τοῦδινε μὲ τρόπο ἕνα εἰκοσιπεντάρικο. Ὅταν ὅμως μαθεύτηκε τὸ πρᾶγμα — καὶ καθόλου δὲν ἄργησε — κόσμος καὶ κοσμάκης ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾶ, γιὰ νὰ γνωρίση τὸ γενναῖο χέρι του. Ἀλλὰ ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος δὲν ἤθελε φαίνεται πολλὲς γνωριμίες. Ἔτσι ἐναύλωσε ἕνα βαπόρι γιὰ νὰ φύγη. Στὸ βαπόρι ἐπιβιβάστηκε τὸ βράδυ, κατὰ τὶς 8. Ἀμέσως μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ κατάστρωμα διέταξε τὸν πλοίαρχο νὰ σαλπάρη καὶ μετὰ κάθησε νὰ γευματίση. Ὁ θόρυβος ὅμως τῶν προετοιμασιῶν τὸν πείραξαν στὰ νεῦρα. Ξεφρενιασμένος, πέταξε τὴν πετσέτα του κ' ἔτρεξε στὸν πλοίαρχο.

—Ὤχ, ἀδελφέ ! Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή ! τοῦ φώναξε.

Κι' ἀμέσως πήδηξε σὲ μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ στὴν Ἀθήνα —καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὴν Κηφισιὰ — ἔπειτα ἀπὸ ἕνα...χρόνο περίπου ! Ποῦ ἦταν στὸ μεταξύ ; Ἄγνωστο ! Τὸ μόνο ποὺ μαθεύτηκε τότε ἦταν, πὼς ὁ γραμματέας καὶ ταμίας....τῶν ἐξόδων του εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰταλία, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ παραγγείλη στὰ ναυπηγεῖα μιὰ καινούργια θαλαμηγό.

* * *

Ὁ κ. Κόρβιθ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴ θαυμάσια ἐπαυλι τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, τοῦ ἀειμνήστου Γ. Νάζου, ἡ ὁποία βρίσκεται μεταξὺ Ἀμαρουσίου καὶ Κηφισιᾶς.

Ἔπαιρνε καὶ κομόταν ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα καὶ ξυπνοῦσε στὶς 8 παρὰ 5'. Μόλις σηκωνόταν ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἔσπαζε μὲ τὸ μαχαῖρι του τὸ λαμὸ μιᾶς μπουκάλας σαμπάνιας καὶ τὴν ἔπινε, ἀντὶ γιὰ πρωϊνὸ ρόφημα. Τὶς περισσότερες μέρες ἔμενε κλεισμένος, ὁλομόναχος, μέσα στὸ δωμάτιό του, κι' ἄλλο δὲν ἔκανε ἀπὸ τοῦ νὰ πίνη μπύρες. Ἀδειαζε εἴκοσι ὧς τριάντα μπουκάλια τὴν ἡμέρα.

Στὸ σπίτι του δὲν δεχόταν κανένα ξένο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν προμηθευτή του, κάποιον ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος τοῦ πήγαινε, μὲ ἁμάξι, τὸ γεῦμα του.

Ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ Νάζου, τὰ χωριατόπουλα ἔκαναν τὴν τύχη τους. Τοὺς ἔρριχνε χαρτονομίσματα καὶ ἔκανε γοῦστο, βλέποντάς, τα νὰ τὰ κυνηγοῦν ἢ νὰ παλεύουν ποιὸ νὰ τὰ πρωτοπάρη.

Τὴν ἐπισημότερη ἐμφάνισί του τὴν ἔκανε ὡς ἑξῆς :

Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα παρουσιάστηκε πρωϊ-πρωϊ στὴν Ἰονικὴ Τράπεζα, στὴν ὁποία εἶχε πίστωσι, καὶ ζήτησε χρήματα.

Ὁ ταμίας ὅμως — ὁ μακαρίτης Μερκάτης — ἀφοῦ ἐκόπταξε τὰ βιβλία του, τὸν πληροφόρησε :

—Κύριε Κόρβιθ, ἡ πίστωσίς σας ἐτελείωσε.

—Μπᾶ ! Τότε νὰ ζητήσουμε καινούργια ! ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος.

Κι' ἀφοῦ τηλεγράφησαν σὲ δυό-τρεῖς Τράπεζες τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ ἀνοίχτηκε καινούργια πίστωσις, ἀπεριόριστη αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε :

—Ἔ, δόστε μου δέκα χιλιάδες λίρες !...

Ὁ Μερκάτης τάχασε. Δέκα χιλιάδες λίρες δὲν βρισκόντουσαν οὔτε σ' ὁλόκληρη τὴν ἀγορὰ ἐκεῖνο τὸν καιρό.

—Μά, ἀξιότιμε κύριε !... ἄρχισε νὰ λέη μόλις συνῆλθε κάτω. Καθὼς ξέρετε, ἐξοχώτατε, ὁ τόπος μας εἶνε τόσο φτωχός... Ἡ ἀγορά μας...

Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ὁ Μερκάτης νὰ ἐκθέση τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ τόπου. Ὁ κ. Κόρβιθ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὅλα τὰ καταλαβαίνουν, καὶ μάλιστα μόνοι τους, χωρὶς νὰ τοὺς βοηθήση κανείς. Περιώρισε ἀμέσως τὴν ἀπαίτησί του στὸ ἐλάχιστο καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ ἐπέτυχε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε, νὰ κάνη ντόρο !...

Ὁ Κόρβιθ

(Σκίτσο τῆς ἐποχῆς, καμωμένο ἀπὸ τὸ Γαλάνη)

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ διαδόθηκε εὐρύτατα κι' ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες ὧς τὶς γυναικοῦλες τῶν ἀπομακρυσμένων συνοικιῶν, ἄλλο τίποτε δὲν κουβέντιαζαν παρὰ γιὰ τὸν Ἀμερικᾶνο.

* * *

Ὅταν ἔμενε στὴν Κέρκυρα, ὁ Κόρβιθ πήγαινε πρωϊ-πρωϊ, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου, σὲ ἀπόκεντρους δρόμους κι' ἄφηνε σὲ κάποια γωνιὰ ἢ ρεῖθρο πεζοδρομίου ἕνα μάτσο ἀπὸ πεντακοσάρικα. Κατόπιν κρυβόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ παρακολουθοῦσε τοὺς διαβάτες. Μόλις ἔβλεπε τὸν τυχερὸ νὰ σκύβη καὶ νὰ πιάνη ἀπὸ κάτω τὰ πεντακοσάρικα, ἔτρεχε κοντά του χαρούμενος καὶ τοῦδινε τὰ θερμότατα συγχαρητήριά του. Ὅταν μάλιστα ὁ τυχερὸς ἦταν ἐργατικός, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ Κόρβιθ χτυποῦσε τὰ χέρια του καὶ χορεύοντοῦσε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τον ἐνθουσιασμό του, ποὺ τὰ χρήματά του θὰ φέρνανε μεγαλείτερη εὐτυχία ! Ἂν ὅμως περνοῦσε κανένας κακομοίρης μπροστὰ ἀπὸ τὸ μάτσο-θησαυρὸ καὶ δὲν τοῦβλεπε, ὁ Κόρβιθ ἔτρεχε κοντά του καὶ τὸν....ἔβριζε γρουσούζη καὶ κακορίζικο !...

Ἔφταση ὅμως ὁ καιρὸς ποὺ θέλησε ὁ Κόρβιθ νὰ πάη καὶ σ' ἄλλα μέρη, κι' ἔτσι οἱ Ἕλληνες ἔχασαν τὶς λίρες του καὶ τὶς μπύρες του.

μεταξωτά. Ἄξαφνα ὅμως, μ' ἕνα οὔρλιασμα πόνου, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, κατάπληκτος. Μέσα στὸν ἀσημένιο δίσκο, κάτω ἀπὸ τὰ ἀσπρόρρουχα ἦταν τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ **«Ξανθοῦ Χερουβείμ»** !....

Ὁ Σαλβιάτι, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, κατακομμάτιασε τὸ δοῦλο τῆς Βερόνικας. Ἔπειτα πήδηξε πάνω σ' ἄλογό του κι' ὅρμησε στὸ σπίτι τῆς γυναίκας του. Μὰ ἡ Βερόνικα εἶχε φύγει κιόλας ἀπὸ τὴ Φλωρεντία...

Ὁ Τζάκομο Σαλβιάτι ὡστόσο μπόρεσε νὰ μάθη ἀπὸ μιὰ δούλα ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Βαρθολομαῖος Κανάτσι.

Ὁ δολοφόνος λοιπὸν συνελήφθη ἀμέσως, πρὶν προφτάσει κι' αὐτὸς νὰ φύγη, καὶ βασανίστηκε ἀπὸ τὸ δήμιο στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Ἀπολλιναρίου, γιὰ νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ τοὺς συνενόχους του. Ἔπειτα κι' οἱ τέσσερες φονηάδες ἀποκεφαλίστηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Φλωρεντίας, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ πεντάμορφου **«Ξανθοῦ Χερουβείμ».**

Ὅσο τώρα γιὰ τὸν Τζάκομο Σαλβιάτι, ἀποτραβήχτηκε πάλι στὸν πύργο του, ὅπου πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ἀπὸ τὴ λύπη του.